

på tale, rejser spørgsmålet herom over for retten og i forvejen undersøger de praktiske muligheder for anvendelse af varetægtsurrogater.

Varetægtsurrogater kan kun anvendes, hvis betingelserne for anvendelse af varetægt er opfyldt, jfr. stk. 1. I bestemmelsen er det endvidere præciseret, at varetægtsurrogater kun kan anvendes, hvis sigtede samtykker heri. Sigtede vil således f. eks. ikke kunne tvinges til at undergive sig psykiatrisk behandling eller afvænningsbehandling på hospital eller særlig institution, jfr. stk. 2, nr. 4.

Til § 767.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til udvalgets forslag.

Udvalget har foreslået indført en bestemmelse, hvorefter sigtede har krav på, at kære af en kendelse om fristforlængelse behandles mundtlig i appelinstansen, hvis frihedsberøvelsen udstrækkes ud over 4 måneder. Som begrundelse herfor har udvalget anført (betænkningen side 45), at der kan være behov for mere indgående overvejelser af betimeligheden af forlængelse af langvarige varetægtsfængslinger.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets forslag og den anførte begrundelse herfor. I overensstemmelse med en udtalelse fra advokatrådet foreslås fristen for obligatorisk mundtlig behandling nedsat til 3 måneder. Når kæremål én gang har været behandlet mundtligt efter denne bestemmelse, synes der på den anden side ikke i alle tilfælde at være samme behov for mundtlig behandling af senere kæremål over fortsat fristforlængelse. De hensyn, som bestemmelsen tilsigter at varetage, må efter justitsministeriets opfattelse normalt antages at være tilgodeset ved én mundtlig behandling. Ved senere fristforlængelser bør det være appelinstansens afgørelse, om begæring om mundtlig behandling bør imødekommes. En bestemmelse herom foreslås indsat som 2. pkt. i stk. 2.

Til § 769.

Bestemmelsen, der svarer til udvalgets forslag, vedrører spørgsmålet om varetægt efter domsafsigelsen. *Stk. 1* omfatter tilfælde, hvor dommen enten ikke ankes, eller hvor spørgsmålet om anke endnu ikke er afgjort. *Stk. 2* vedrører de tilfælde, hvor dommen er anket til højere instans.

Efter stk. 1 skal retten, d.v.s. retten i første instans, på begæring tage stilling til, om domfældte (fortsat) skal være i varetægt efter dommen, indtil afsoning kan finde sted. Har retten truffet bestemmelse om varetægt, og dommen ankes, skal ankeinstansen snarest muligt træffe selvstændig

afgørelse. Kun i sidstnævnte tilfælde finder fristreglerne anvendelse. § 769, stk. 1, henviser i modsætning til § 769, stk. 2, ikke til fristreglerne i § 767, stk. 1.

Til §§ 770-773 og 776.

Bestemmelserne svarer med enkelte ændringer til udvalgets lovudkast i betænkning nr. 728/74 § 770. Bestemmelserne er af lovtekniske grunde opdelt i flere paragraffer.

Til § 770.

I den foreslåede bestemmelse, der med nogle sproglige ændringer svarer til § 770, stk. 1 og 2, i udvalgets forslag er i *stk. 2* optaget en bestemmelse om anbringelsesstedet for varetægtsarrestanter, der i det væsentlige svarer til gældende praksis. Efter forslaget skal arrestanten så vidt muligt anbringes på det sted, hvor straffesagen behandles. Er sådan anbringelse ikke muligt f. eks. af pladsmæssige grunde, eller er det af efterforskningsmæssige grunde nødvendigt at anbringe arrestanten andetsteds, kan anbringelse ske i et andet varetægtsfængsel. Efter bestemmelsen er der endvidere mulighed for at anbringe arrestanten uden for varetægtsfængslet, hvis helbredsmæssige grunde gør det påkrævet, eller hvis betingelsen i § 777 for at overføre arrestanten til afsoningsanstalt eller institution er opfyldt.

Stk. 3, der i det væsentlige svarer til stk. 2 i udvalgets forslag, angiver, i hvilket omfang og under hvilke betingelser en arrestant kan holdes isoleret under varetægtsfængslingen.

I forhold til udvalgets forslag er bestemmelsen ændret således, at arrestanten kan indbringe spørgsmålet om isolation for retten også inden for de første 14 dage af isolationen.

Til § 771.

I *stk. 1*, der svarer til § 770, stk. 3, i udvalgets udkast, er det præciseret, at også politiets krav om besøgskontrol kan forelægges for retten.

Som *stk. 2* foreslås indsat en bestemmelse, der giver hjemmel til, at varetægtsarrestanter kan få tilladelse til kortvarige udgange i særlige situationer. Efter gældende praksis har varetægtsarrestanter i begrænset omfang fået tilladelse til udgang, men justitsministeriet har fundet det rigtigst at optage en udtrykkelig bestemmelse herom i loven. Efter forslaget gives tilladelse til udgang af institutionens ledelse efter forud indhentet samtykke fra politiet. Udgang kan alene ske med ledsager, og kun når der foreligger særlige omstændigheder. Som tilfælde, hvor udgangstilladelsen i